

Список використаних джерел

1. Богіра М. С. Землекористування в ринкових умовах: еколого-економічний аспект: монографія. Львів : Новий Світ-2000, 2008. 225 с.
2. Гуторов О.І. Проблеми сталого землекористування у сільському господарстві : теорія, методологія, практика: монографія. Харків : Едена, 2010. 405 с.
3. Закон України від 22.05.2003 № 858-IV «Про землеустрій». URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/858-15> (дата звернення : 18.01.2019).

Нікітюк І.О.

здобувач вищої освіти першого (бакалаврського) рівня спеціальності 193 «Геодезія та землеустрій»

Науковий керівник: к.с-н., доцент Потанський Ю.В.

*Подільський державний аграрно-технічний університет
Кам'янець-Подільський, Україна*

РОЗМЕЖУВАННЯ ЗЕМЕЛЬ ДЕРЖАВНОЇ ТА КОМУНАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТ

Місцеве самоврядування в Україні переживає період свого конституційно-правового становлення, втілення принципів Європейської Хартії про місцеве самоврядування у процесі функціонування територіальних громад та діяльності органів місцевого самоврядування. Серед проблем, які чекають найскорішого розв'язання, є проведення розмежування земель державної та комунальної власності. Від успішного регулювання відносин, пов'язаних з використанням земель державної і комунальної власності, багато в чому залежить проведення земельної реформи .

Розмежування земель державної та комунальної власності здійснюється за проектами, які за замовленням відповідних сільських, селищних, міських рад, обласних державних адміністрацій розробляються державними та іншими землепорядними організаціями та фінансуються відповідними радами.

На сьогодні, дане розмежування проведено тільки у м. Києві, яке має статус міста-столиці, а на території держави загалом гальмувалось через відсутність відповідного Закону. Проте Закон вже прийнятий, але не розроблені

відповідно до нього державні акти на право державної та комунальної форм власності, та й фінансування робіт по проведенню розмежування практично відсутнє.

Законодавче забезпечення формування земель комунальної власності включає Земельний кодекс, Постанову Кабінету Міністрів "Про затвердження тимчасового порядку розмежування земель права державної і комунальної власності" та власне сам Закон України "Про розмежування земель державної та комунальної власності". Власне, даним Законом, статтею 6, регламентовано перелік земель, які залишаться у державній власності:

1. землі атомної енергетики та космічної системи;
2. землі оборони, крім земельних ділянок під об'єктами соціально-культурного, виробничого та житлового призначення;
3. землі під об'єктами природно-заповідного фонду та історико-культурними об'єктами, що мають національне та загальнодержавне значення;
4. землі під водними об'єктами загальнодержавного значення відповідно до законодавства України, а також землі під береговими смугами водних шляхів, водоохоронних зон, прибережних захисних смуг, зон санітарної охорони об'єктів водного фонду загальнодержавного значення за межами населених пунктів;
5. земельні ділянки зон відчуження та безумовного (обов'язкового) відселення, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи;
6. землі лісового фонду за межами населених пунктів;
7. землі під казенними підприємствами;
8. земельні ділянки, на яких розташовані державні, підприємства, господарські товариства, у статутних фондах яких державі належать частки (акції, паї).

При розмежуванні земель державної та комунальної власності до земельної власності територіальних громад сіл, селищ, міст передаються відповідно до статті 7 даного закону:

1. усі землі в межах населених пунктів, крім земель приватної власності та земель, віднесених до державної власності;
2. земельні ділянки за межами населених пунктів, на яких розташовані об'єкти комунальної власності;
3. землі запасу, які раніше були передані територіальним громадам сіл, селищ, міст відповідно до законодавства України;
4. земельні ділянки, на яких розміщені об'єкти нерухомого майна, що є спільною власністю територіальної громади та держави .

Для реалізації робіт щодо розмежування земель державної і комунальної власності необхідно:

1. провести в містах відповідну підготовчу роботу щодо розмежування земель державної і комунальної власності;
2. забезпечити інвентаризацію та реєстрацію земельних ділянок несільськогосподарського призначення, інших об'єктів нерухомого майна та прав на них, розподілу і перерозподілу земель;
3. прискорити надання та формування ділянок несільськогосподарського призначення у власність державним та комунальним підприємствам, установам і організаціям;
4. відкоригувати генеральний план міста та місцеві правила забудови;
5. прискорити розробку планів земельно-господарського устрою, містобудівної документації та місцевих правил забудови;
6. розробити та впровадити відповідну систему навчання та розстановки кадрів у землепорядних органах;
7. забезпечити підготовку фахівців для здійснення експертизи землепорядних проектів, вартості земельних ділянок, функціонування ринку землі.

Отже, форма власності є поняттям економічним, а економічно власність реалізується тоді, коли починає приносити дохід, а конкретно в процесі присвоєння і відчуження землі як основного фактора виробництва та його результату – доходу. Виділення земель комунальної власності відкриває перед

органами місцевого самоврядування реальні перспективи для зміцнення своєї економічної бази для розвитку інженерно-транспортної, соціальної та природоохоронної інфраструктури населених пунктів.

Список використаних джерел

1. Третяк А. М., Бабміндра Д. І. Земельні ресурси України та їх використання. Київ : ЦЗРУ, 2003. 143 с.
2. Лихогруд М.Г., Манцевч Ю.М., Палеха Ю.М. Методичні основи грошової оцінки земель в Україні. Київ : Профі, 2002. 256 с.
3. Кінаш І.А. Вторинне ресурсокористування, як чинник ефективної ресурсощадної діяльності. *Економічний форум*. Вип. 1, Луцьк : ЛНТУ, 2016. С.104-108.
4. Ясінецька І.А. Особливості раціонального управління земельними ресурсами. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2016. № 8. С. 127-130.
5. Ясінецька І.А. Аналіз ефективності управління земельними ресурсами. *Економіка та суспільство*. 2016. Вип. 4. С. 255-258.
6. Про Державний земельний кадастр. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/3613-17> (дата звернення : 16.01.2019).

Нестеренко Г.Б.

канд. екон. наук, доц. кафедри земельного кадастру

Олійник Т.Б., здобувач вищої освіти першого (бакалаврського) рівня спеціальності «Геодезія та землеустрій»

Львівський національний аграрний університет

Львів, Україна

ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ТЕХНІЧНОЇ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ.

ОСНОВНІ ВИМОГИ

У список обов'язкових документів входить технічний паспорт, який видається після технічної інвентаризації. Без цього документа в експлуатацію не буде введено жодного об'єкта нерухомого майна. Технічна інвентаризація – це комплекс обмірів нерухомості, при якому визначається склад, площа і об'єм за фактом, обстеження і оцінка технічного стану, встановлення вартості виходячи з інвентаризації, визначення змінених характеристик і за який час ці зміни були проведені [1].